

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 668

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 20 septembrie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 2 lit. a) și b), art. 4 alin. (3) și (4), art. 7—11 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

2–7

Decizia nr. 778 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) și b), art. 72 alin. 2, art. 77, art. 86 alin. 3, art. 87, art. 88 alin. 2, art. 173 alin. 1 și art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală, a art. 1 pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, precum și a Deciziei nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite

7–10

Decizia nr. 864 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302 din Codul penal

10–11

Decizia nr. 883 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexelor la Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, care cuprind referiri la valoarea salariilor de bază minime brute egale cu 440—880 RON, precum și ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic.....

12–14

Decizia nr. 904 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 și art. 305, raportate la art. 304¹ din Codul de procedură civilă

14–15

Decizia nr. 917 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....

Pagina

16–19

Decizia nr. 958 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, precum și a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.....

19–22

Decizia nr. 960 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (6) și (11) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, precum și a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială

22–24

Decizia nr. 1.044 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IV „Măsuri privind regimul cumulului pensiilor cu veniturile salariale, în scopul reducerii cheltuielilor bugetare” din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

25–27

Decizia nr. 1.088 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

28–30

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

906. — Hotărâre privind participarea României la Programul internațional din domeniul educației, dezvoltat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, OECDE, *Teaching and Learning International Survey — TALIS 2013*, privind evaluarea internațională a cadrelor didactice.....

31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 760**

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 2 lit. a) și b), art. 4 alin. (3) și (4), art. 7—11 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Stanciu în Dosarul nr. 43.858/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.797D/2010.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.798D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7—10 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ridicată de Eugen Tudoran în Dosarul nr. 7.819/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.905D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), ale art. 7, 8 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și a Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Vasile Riglea în Dosarul nr. 10.155/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției

de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.908D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7, 8, 11, 13 și 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Ioan Gocan în Dosarul nr. 10.239/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.916D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (3), art. 7—10 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Ioana Constantin în Dosarul nr. 7.813/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.917D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Eugen Grigorescu în Dosarul nr. 8.029/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.398D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Ioan Taropa în Dosarul nr. 10.234/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției

de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției Ioan Taropa, prin care acesta solicită acordarea unui nou termen de judecată, pentru lipsă de apărare, deoarece nu a reușit să își angajeze un apărător din București, precum și pentru imposibilitatea de prezentare, din cauza unor probleme medicale, nu poate să se deplaseze, sens în care anexează un buletin de analize medicale.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată și constată cauza în stare de judecată.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.400D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 7—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Jan Buzatu în Dosarul nr. 868/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.599D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Gheorghe Mija în Dosarul nr. 9.089/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.674D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 alin. (1) lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Andrei Constantin în Dosarul nr. 6.296/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Consilierul juridic al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității arată că este de acord cu conexarea.

Reprezentantul Ministerului Public susține că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 3.798D/2010, nr. 3.905D/2010, nr. 3.908D/2010, nr. 3.916D/2010, nr. 3.917D/2010, nr. 4.398D/2010,

nr. 4.400D/2010, nr. 4.599D/2010 și nr. 4.674D/2010 la Dosarul nr. 3.797D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul consilierului juridic al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale, potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu mai are atribuții jurisdicționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 43.858/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și a Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâțul Vasile Stanciu într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii în constatare formulate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.819/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7—10 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâțul Eugen Tudoran într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

Prin Încheierea din 7 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.155/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), ale art. 7, 8 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și a Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâțul Vasile Riglea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

Prin Încheierea din 19 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.239/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7, 8, 11, 13 și 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâțul Ioan Gocan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

Prin Încheierea din 1 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.813/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (3), art. 7—10 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâta Ioana Constantin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.029/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâatul Eugen Grigorescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

Prin Încheierea din 14 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.234/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâatul Ioan Taropa într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

Prin Încheierea din 12 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 868/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 7—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâatul Jan Buzatu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

Prin Încheierea din 20 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.089/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâatul Gheorghe Mija într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.296/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 alin. (1) lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâatul Andrei Constantin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind

principiul neretroactivității legii, deoarece consideră că este absurd să se pretindă unui subiect de drept să răspundă pentru o conduită pe care a avut-o anterior intrării în vigoare a unei legi care reglementează această conduită.

Din motivarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și din legea ei de aprobare reiese că prin acțiunea în constatare prevăzută la art. 8 lit. a) promovată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se tinde la angajarea unei răspunderi administrative și politice prin intermediul unei proceduri judiciare de contencios administrativ, la finalul căreia se ajunge la deschiderea unui veritabil cazier administrativ și politic. Acest „cazier” urmează să ofere cadrul „legal” pentru sancționarea materială, prin diminuarea drepturilor de pensie ale persoanelor cărora le-a fost constatată calitatea de lucrător al Securității ori de colaborator al acesteia, care prin activitățile desfășurate în perioada 1945—1989 au suprimat sau îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului, în scopul susținerii puterii totalitar comuniste (a se vedea în acest sens proiectul de lege emis de Guvern).

Mai consideră, în esență, că Legea nr. 293/2008 retroactivează prin faptul că instituie o răspundere administrativ-politică în momentul adoptării sale, pentru acte și fapte realizate de subiectul de drept într-o perioadă anterioară (1945—1989) în care, potrivit legii în vigoare atunci, aceste acte nu erau incluse în categoria actelor care atrăgeau acest tip de răspundere.

Totodată, susțin că prevederile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și ale Legii nr. 293/2008 sunt neconstituționale, deoarece încalcă prezumția de nevinovăție, creând premisele unei forme de răspundere morală și juridică, fără a se stabili vreo formă de vinovăție. De asemenea, dispozițiile criticate acordă atribuții jurisdicționale Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care trebuie să fie doar o autoritate administrativă autonomă. Or, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 creează posibilitatea acestui Consiliu de a se substitui unei instanțe judecătorești, prin faptul că structurile sale interne, inclusiv Colegiul, emit evaluări și constatări care sunt de competența unei instanțe judecătorești, iar foștii lucrători ai Securității nu au dreptul de a se apăra în fața Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității. De asemenea, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă și instituției Avocatului Poporului, care este creată special pentru apărarea drepturilor și libertăților persoanelor fizice.

În final, invocă nerespectarea de către prevederile de lege criticate a Deciziei Curții Constituționale nr. 51/2008, ceea ce contravine dispozițiilor art. 147 alin. (1) din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 s-a realizat o modificare esențială a regimului juridic aplicabil persoanelor verificate sub aspectul constatării calității de lucrător sau colaborator al Securității, precum și o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității să fie supuse controlului instanțelor de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1), art. 2 lit. a) și b), art. 4 alin. (3) și (4), art. 7—11 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008. Dispozițiile art. 1 alin. (1) reglementează dreptul de acces la propriul dosar întocmit de Securitate, precum și la alte documente și informații care privesc propria persoană, cele ale art. 2 cuprind definiții ale unor termeni folosiți în textul ordonanței de urgență, la lit. a) a acestui articol fiind stabilită semnificația expresiei de „*lucrător al Securității*”, iar la lit. b), semnificația expresiei de „*colaborator al Securității*”; cele ale art. 4 reglementează procedura de verificare a persoanelor care candidează la funcția de Președinte al României, cele ale art. 7 se referă la nota de constatare întocmită cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării; art. 8 cuprinde posibilitatea Colegiului Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității de a aproba sau infirma nota de constatare, ulterior luării în discuție a acesteia; art. 9 prevede posibilitatea Colegiului Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității de a dispune eliberarea unei adeverințe, în cazul în care din nota de constatare rezultă că nu există date sau documente privind calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării; art. 10 reglementează procedurile de comunicare a notelor de constatare și adeverințelor emise de Colegiul Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității; art. 11 stabilește reguli procedurale referitoare la acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia introduse la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București; dispozițiile art. 13 cuprind definiția Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității și unele reguli legate de funcționarea acestuia.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5) privind statul de drept, principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 22 alin. (2) potrivit cărora nimeni nu poate fi supus torturii și niciunui fel de pedeapsă sau de

tratament inuman ori degradant, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 28 privind secretul corespondenței, ale art. 29 alin. (1) și (2) privind libertatea gândirii, a opiniilor și a conștiinței, ale art. 30 alin. (6) și (7) privind libertatea de exprimare, ale art. 32 privind dreptul la învățătură, ale art. 33 privind accesul la cultură, ale art. 37 privind dreptul de a fi ales, ale art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 73 alin. (3) privind domeniile de reglementare a legilor organice, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 147 alin. (1) privind efectele deciziilor Curții Constituționale. Totodată, autorii excepției de neconstituționalitate invocă și prevederile art. 84 și 88 din Constituția României din anul 1952, precum și prevederile art. 5, 6 și 7, ale art. 8, 9, 10, 14 și 15 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 2 alin. (1), art. 3, 5, 7, 11, 17 și 18 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 2, 12, 17, 19 și 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor de lege criticate, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, prin Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, Curtea a statuat că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 s-a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară, astfel că nu se poate susține încălcarea dispozițiilor art. 126 alin. (5) din Constituție.

Totodată, prin Decizia nr. 1.311 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 760 din 15 noiembrie 2010, Curtea a reținut că, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare și nici celelalte drepturi și libertăți fundamentale invocate, părțile având, deopotrivă, posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesuală civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

Prin Decizia nr. 899 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 26 august 2010, Curtea a constatat că, din analiza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, și anume a art. 11 alin. (1)—(3), acestea

permit instanței de contencios administrativ ca, în cadrul acțiunii în constatare cu care a fost sesizată, să procedeze la cenzurarea „Notei de constatare” și să uzeze de toate mijloacele procedurale în cadrul procesului, pentru stabilirea adevărului. De altfel, o practică contrară ar încălca principiile generale de drept, în temeiul cărora instanța de judecată administrează dovezi care să ducă la dezlegarea pricinii și, în final, la înfăptuirea justiției.

Așadar, într-o acțiune în constatare a calității de colaborator, promovată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția. Constatarea calității de colaborator al Securității trebuie să fie rezultatul unei analize minuțioase din partea instanței asupra întregului material depus de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și nu poate fi stabilită numai pe baza „relatărilor verbale consemnate de lucrătorii Securității”. În cadrul acestui proces pot fi demonstrate atât faptele pozitive, cât și faptele negative, acestea din urmă prin dovedirea faptelor pozitive contrare. Așadar, nu se poate susține, așa cum face autorul excepției, că relatării verbale consemnate de lucrătorii Securității au o valoare probantă prestabilită și nici că instanța pronunță o hotărâre exclusiv în baza acestora.

Totodată, Curtea a arătat că aspectele legate de calificarea mijloacelor de probă sau de stabilirea sensului pe care îl au în cuprinsul legii anumiți termeni nu este o problemă de constituționalitate, ci de legiferare, pe de o parte, și de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești, pe de altă parte.

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a unei singure instanțe de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, și anume Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, Curtea Constituțională a observat, prin Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009, că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. Or, dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 satisfac pe deplin exigențele constituționale

invocate, inclusiv cele prevăzute de art. 126 alin. (5) referitoare la interdicția înființării de instanțe extraordinare.

Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că nu este întemeiată nici critica referitoare la pretinsa nerespectare a principiului egalității în drepturi, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Astfel, prin Decizia nr. 220 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 8 aprilie 2010, Curtea a constatat că nu este întemeiată susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 ar fi contrară dispozițiilor art. 124 alin. (1) din Constituție, care prevăd că justiția se înfăptuiește în numele legii, „nicidecum în numele ordonanței”. Aceasta, deoarece noțiunea de „lege” este utilizată de textul constituțional în sens larg, legislatorul constituant neavând în vedere exclusiv semnificația restrânsă, de act adoptat de Parlament, ca unică autoritate legiuitoare a țării, ci referindu-se la ansamblul actelor normative ce formează dreptul intern.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea constată, pe de-o parte, că nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, deoarece astfel cum s-a arătat mai sus, nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, norma constituțională invocată nu are aplicabilitate în cauză, iar, pe de altă parte, celelalte dispoziții din Constituție și din actele internaționale invocate nu au legătură cu cauza de față.

Cât privește raportarea la norme ale Constituției din anul 1952, Curtea constată că nu poate analiza în cadrul controlului de constituționalitate decât conformitatea dispozițiilor de lege criticate cu prevederile Constituției din anul 1991, revizuită în anul 2003.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Stanciu în Dosarul nr. 43.858/3/2008, a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7—10 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, excepție ridicată de Eugen Tudoran în Dosarul nr. 7.819/2/2009, a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 7, 8 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și a Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Riglea în Dosarul nr. 10.155/2/2009, a prevederilor art. 7, 8, 11, 13 și 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ioan Gocan în Dosarul nr. 10.239/2/2009, a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (3), art. 7—10 și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ioana Constantin în Dosarul nr. 7.813/2/2009, a prevederilor art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Eugen Grigorescu în Dosarul nr. 8.029/2/2009, a prevederilor art. 2 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ioan Taropa în Dosarul nr. 10.234/2/2009, a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 7—11 din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Jan Buzatu în Dosarul nr. 868/2/2010, a prevederilor art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Gheorghe Mija în Dosarul nr. 9.089/2/2009, a prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 alin. (1) lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Andrei Constantin în Dosarul nr. 6.296/2/2010, toate ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 778

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) și b), art. 72 alin. 2, art. 77, art. 86 alin. 3, art. 87, art. 88 alin. 2, art. 173 alin. 1 și art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală, a art. I pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, precum și a Deciziei nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) și b), art. 72 alin. 2, art. 77, art. 86 alin. 3, art. 87, art. 88 alin. 2 și art. 173 alin. 1 din Codul de procedură penală, a art. I pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, a Deciziei nr. 48/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite „completată și referitor la dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, în ceea ce privește sintagma «când probele existente la dosar sunt suficiente»”, precum și a dispozițiilor art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală, „atât în ceea ce privește forma anterioară din Legea nr. 356/2006 (lit. b și c), cât mai ales forma introdusă de această lege”, excepție ridicată de Ion Criveanu în Dosarul nr. 142/288/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că același autor a invocat o excepție similară la judecarea pe fond a aceleiași cauze, excepție reiterată în recurs, prilej cu care a criticat și alte texte de lege, care nu au însă legătură cu cauza. Asupra acestei excepții, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 903 din 23 iunie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 142/288/2008, **Tribunalul Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) și b), art. 72 alin. 2, art. 77, art. 86 alin. 3, art. 87, art. 88 alin. 2 și art. 173 alin. 1 din Codul de procedură penală, a art. I pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, a Deciziei nr. 48/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite „completată și referitor la dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, în ceea ce privește sintagma «când probele existente la dosar sunt suficiente»”, precum și a dispozițiilor art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală, „atât în ceea ce privește forma anterioară din Legea nr. 356/2006 (lit. b și c), cât mai ales forma introdusă de această lege”, excepție ridicată de Ion Criveanu într-o cauză având ca obiect plângere împotriva rezoluției procurorului.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că textele criticate sunt neconstituționale, deoarece nu permit părții care formulează o plângere să își realizeze dreptul la apărare în faza urmăririi penale în sensul de a asista la efectuarea unor acte de cercetare penală, respectiv

să fie prezentă la audierea făptuitorului sau învinuitului, să pună întrebări acestor persoane, să asiste la audierea martorilor și să pună întrebări acestora. Se solicită în acest sens Curții Constituționale „să expliciteze în mod clar, fără a mai lăsa loc interpretărilor [...] că persoana vătămată poate să exercite personal drepturile pe care legea i le conferă prin apărător”. În plus, prin textele de lege menționate nu se conferă petentului aceleași drepturi ca și în faza cercetării judecătorești, lăsându-se soluția la îndemâna procurorului, care are posibilitatea de a nu trimite în judecată persoanele bănuite că ar săvârși infracțiuni. Cu privire la Decizia nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție se arată că „nu duce decât la tergiversarea cercetărilor penale și a judecății, cu consecința prescrierii faptelor penale, adică este dată tocmai în scopul favorizării infractorilor în detrimentul persoanelor care sunt victime ale infracțiunilor și infractorilor”. În ceea ce privește art. I pct. 140 din Legea nr. 356/2006, prin care s-a modificat art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală, se arată că ar trebui modificat („și de altfel întregul Cod de procedură penală”), în sensul că toate infracțiunile ar trebui să se judece direct în fața instanței, prin plângerea persoanei vătămate adresate acesteia și cu administrarea tuturor probelor în fața instanței, eventual, pentru anumite infracțiuni de o complexitate mai ridicată judecătorul de instrucție stabilind ce probe trebuie administrate și în ce mod. Autorul mai arată că, în forma anterioară modificării prin Legea nr. 356/2006, pentru un număr de 8 infracțiuni, plângerea prealabilă se adresa direct instanței, cu administrarea probelor direct în fața acesteia, făptuitorul având direct calitatea de inculpat, nefiind nicio opțiune din partea procurorului pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, acest drept avându-l exclusiv persoana vătămată, drept ce îi este încălcat în forma actuală, în situația în care procurorul dispune neînceperea urmăririi penale. Autorul mai susține că, în cadrul procedurii speciale prevăzute de art. 278¹ din Codul de procedură penală, nu este admisibilă proba cu martori, ci doar cu acte, ceea ce încalcă prevederile constituționale și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Tribunalul Vâlcea — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) și b), art. 72 alin. 2, art. 77, art. 86 alin. 3, art. 87, art. 88 alin. 2 și art. 173 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a art. I pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi este neîntemeiată. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 din Codul de procedură penală în forma anterioară modificării prin Legea nr. 356/2006, precum și a Deciziei nr. 48/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, se apreciază că aceasta este inadmisibilă, deoarece, pe de o parte, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra dispozițiilor legale în vigoare, iar, pe de altă parte, deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție nu pot forma obiectul unei examinări din punct de vedere al constituționalității.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) și b), art. 72 alin. 2, art. 77, art. 86 alin. 3, art. 87, art. 88 alin. 2, art. 173 alin. 1 și art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală, ale art. I pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, precum și Decizia nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite.

Textele din Codul de procedură penală criticate au următorul cuprins:

— Art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) și b): „*Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) *respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;*

b) *admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;*”

— Art. 72 alin. 2: „*În cursul judecății dispozițiile art. 323 alin. 2 și 3 se aplică în mod corespunzător.*”; [dispozițiile art. 323 alin. 2 și 3 prevăd că: „*Inculpatul este lăsat să arate tot ce știe despre fapta pentru care a fost trimis în judecată, apoi i se pot pune întrebări de către președinte și în mod nemijlocit de ceilalți membri ai completului, de către procuror, de partea vătămată, de partea civilă, de partea responsabilă civilmente, de ceilalți inculpați și de apărătorul inculpatului a cărui ascultare se face.*

Instanța poate respinge întrebările care nu sunt concludente și utile cauzei.”];

— Art. 77: „*Ascultarea părții vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente se face potrivit dispozițiilor privitoare la ascultarea învinuitului sau inculpatului, care se aplică în mod corespunzător.*”;

— Art. 86 alin. 3: „*Dispozițiile art. 71—74 se aplică în mod corespunzător și la ascultarea martorului.*”;

— Art. 87: „*Când se constată că există contraziceri între declarațiile persoanelor ascultate în aceeași cauză, se procedează la confruntarea acelor persoane, dacă aceasta este necesară pentru lămurirea cauzei.*”;

— Art. 88 alin. 2: „*Organul de urmărire penală sau instanța de judecată poate încuviința ca persoanele confruntate să-și pună reciproc întrebări.*”;

— Art. 173 alin. 1: „*Apărătorul părții vătămate, al părții civile și al părții responsabile civilmente are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală și poate formula cereri și depune memorii.*”;

— Art. 279 alin. 2 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, în forma anterioară modificării prin Legea nr. 356/2006, aveau următorul cuprins: „*Plângerea prealabilă se adresează: [...]*

b) organului de cercetare penală sau procurorului, în cazul altor infracțiuni decât cele arătate la lit. a);

c) organului competent să efectueze urmărirea penală, când plângerea prealabilă este îndreptată contra unui judecător, procuror, notar public, militar, judecător și controlor financiar de la camera de conturi județeană, controlor financiar de la Curtea de Conturi sau contra uneia dintre persoanele arătate în art. 29 pct. 1.”

Dispozițiile art. 1 pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, au următorul conținut:

„140. La articolul 279, alineatul 2 va avea următorul cuprins:
«Plângerea prealabilă se adresează organului de cercetare penală sau procurorului, potrivit legii.»”

Formează obiectul excepției de neconstituționalitate și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 pentru examinarea recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la modul de aplicare a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală în cazul plângerii formulate împotriva rezoluției, ordonanței ori dispoziției din rechizitoriul de neîncepere sau de clasare a cauzei, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008.

Textele din Constituție invocate în motivarea excepției sunt următoarele: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 privind instanțele judecătorești, cu raportare la art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională asigură controlul constituționalității legilor, a tratatelor internaționale, a regulamentelor Parlamentului și a ordonanțelor Guvernului”, iar, potrivit art. 29 alin. (1) din același act normativ, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță [...]”. Prin urmare, nu intră în competența Curții, astfel cum este aceasta prevăzută de Constituție și de prevederile legii sale de organizare și funcționare, controlul de constituționalitate al deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor în interesul legii cu care este investită. Astfel fiind, excepția de neconstituționalitate a Deciziei nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

II. Cât privește dispozițiile legale criticate de autorul excepției, Curtea, examinându-le în raport cu cauza în care a fost ridicată această excepție — recursul împotriva unei sentințe prin care s-a respins plângerea formulată împotriva unei rezoluții date de Parchetul de pe lângă Judecătoria Râmnicu Vâlcea —, constată că au legătură cu această cauză numai dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) din Codul de procedură penală. Astfel fiind și având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională decide

asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. 2, art. 77, art. 86 alin. 3, art. 87, art. 88 alin. 2 și art. 173 alin. 1 din Codul de procedură penală, ale art. 1 pct. 140 din Legea nr. 356/2006, ale art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală, „atât în ceea ce privește forma anterioară din Legea nr. 356/2006 (lit. b și c), cât mai ales forma introdusă de această lege”, precum și ale art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală.

III. În ceea ce privește dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra aceluiași critici, în sensul că textele în cauză nu permit persoanei vătămate să solicite proba cu martori sau alte probe necesare unei juste soluționări a cauzei, formulate de același autor, de exemplu prin Decizia nr. 903 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 12 august 2009, sau prin Decizia nr. 1.277 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 9 ianuarie 2009. Cu acele prilejuri, Curtea s-a referit la jurisprudența sa constantă în care a reținut că limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, realizată prin dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al rezoluției sau al ordonanței procurorului atacate, sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca în vederea soluționării plângerii instanța să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimiteră în judecată atacate, dacă această soluție a fost ori nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele deja administrate, respectiv „înscrisuri noi”. Plângerea prevăzută de art. 278¹ din Codul de procedură penală a fost concepută de legiuitor ca o cale de atac în cadrul căreia instanța analizează legalitatea și temeinicia ordonanței sau a rezoluției procurorului, așa încât este firesc ca instanța de judecată, cu ocazia soluționării acesteia, să se raporteze la „lucrările și materialele din dosarul cauzei” care au fost avute în vedere de către procuror și pe care se întemeiază soluția.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate în jurisprudența menționată își mențin valabilitatea.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. b), art. 72 alin. 2, art. 77, art. 86 alin. 3, art. 87, art. 88 alin. 2, art. 173 alin. 1 și art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală, a art. 1 pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, precum și a Deciziei nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite, excepție ridicată de Ion Criveanu în Dosarul nr. 142/288/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 8 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 864

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302 din Codul penal

Augustin Zegrea	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302 din Codul penal, excepție ridicată de Romulus Cătălin Panduru, Claudia Bonca și Elena Gal în Dosarul nr. 12.416/55/2008 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.416/55/2008, **Judecătoria Arad — Secția penală a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 302 din Codul penal, excepție ridicată de Romulus Cătălin Panduru, Claudia Bonca și Elena Gal în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări cu privire la comiterea infracțiunii reglementate de textul criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, ale art. 73 alin. (3) referitoare la domeniile de reglementare prin lege organică, ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu denumirea *Nicio pedeapsă fără lege*, deoarece prin incriminarea infracțiunii prevăzute de art. 302 din Codul penal nu s-a definit cu exactitate conținutul și domeniul sancționator, neajunsuri care nu satisfac exigențele de accesibilitate și previzibilitate ale legii. Termenii utilizați de legiuitor sunt vagi, susceptibili de sensuri multiple, lipsind subiectul activ de posibilitatea de a cunoaște *ab initio* care sunt actele care sunt susceptibile de a-i angaja responsabilitatea penală.

Judecătoria Arad — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 302 din Codul penal — *Nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export, care au următorul conținut: „Efectuarea, fără autorizație, a oricăror acte sau fapte care potrivit dispozițiilor legale sunt considerate operațiuni de import, export sau tranzit, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.”*

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, ale art. 73 alin. (3) referitoare la domeniile de reglementare prin lege organică, ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu denumirea *Nicio pedeapsă fără lege*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că incriminarea și sancționarea faptelor de nerespectare a dispozițiilor privind operațiuni de import, export sau tranzit sunt determinate de necesitatea apărării unor interese naționale care stau la baza creării „cadrelor favorabile pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”, cerință

prevăzută de însuși art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. De aceea, societatea nu poate îngădui practicarea activităților economice fără respectarea unui regim stabilit pentru astfel de fapte. Intervenția statului în activitatea economică prin măsuri de influențare cum sunt licențele de import-export este făcută în scopul apărării unor interese generale ale societății, iar comerțul efectuat în anumite condiții ori cu anumite mărfuri trebuie să se efectueze, în mod necesar, sub controlul statului. De asemenea, aceleași interese economice de ordin general impun ca operațiunile de import și export de mărfuri să se facă numai cu autorizație.

Tocmai de aceea, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 61 și art. 73 alin. (3), legiuitorul are deplina libertate de a reglementa cadrul general pentru desfășurarea operațiunilor de import sau de export, dispunând cu privire la instituirea infracțiunilor și a pedepselor acestora.

În plus, faptul că textul legal contestat face trimitere la dispozițiile legale care guvernează o astfel de activitate nu este de natură a fi convertit într-un fine de neconstituționalitate, deoarece reglementarea care formează obiectul excepției nu-i împiedică pe destinatarii acesteia de a cunoaște consecințele nerespectării legii și reprezintă legiferarea răspunderii penale printr-o normă juridică de sine stătătoare, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dispoziția legală atacată prevede expres că infracțiunea nominalizată se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani dacă se efectuează fără autorizație acte sau fapte care, potrivit legii, sunt considerate operațiuni de import, export sau tranzit.

În sfârșit, Curtea constată că prin incriminarea infracțiunii de nerespectare a dispozițiilor privind operațiuni de import sau de export nu sunt afectate în niciun fel dreptul părților la un proces echitabil, principiul legalității pedepsei ori unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, întrucât părțile interesate, în condițiile Codului de procedură penală, se pot adresa fără restrângeri, pe considerente arbitrare, unui judecător independent, care se va supune numai legii, dispunând în lumina exigențelor constituționale ale art. 124 alin. (2) asupra existenței faptei, a identificării făptuitorului, a vinovăției acestuia, precum și a sancțiunii ce se impune în limitele instituite de textul legal criticat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302 din Codul penal, excepție ridicată de Romulus Cătălin Panduru, Claudia Bonca și Elena Gal în Dosarul nr. 12.416/55/2008 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 883

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexelor la Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, care cuprind referiri la valoarea salariilor de bază minime brute egale cu 440—880 RON, precum și ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor anexei la Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică și ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă în Dosarul acesteia nr. 1.910/83/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.910/83/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexei la Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de**

demnitate publică și ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată din oficiu de instanța judecătorească într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale prin prisma faptului că acestea stabilesc valoarea coeficientului de multiplicare 1 la un nivel inferior salariului minim pe economie pentru muncitorii necalificați, muncitorii calificați, pentru cei cu studii postliceale, pentru cei cu școala de maiștri, pentru cei cu studii superioare de scurtă durată și pentru cei cu studii superioare. În consecință, se susține că o atare reglementare contravine art. 15 alin. (1) și art. 16 alin. (1) din Constituție din moment ce acești salariați nu sunt egali cu ceilalți salariați din mediul public sau privat sub aspectul respectării salariului minim garantat pe economie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât textele criticate au avut o aplicare limitată în timp, în cursul anului 2007, astfel încât, în momentul de față, acestea nu mai sunt în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea instanței de judecată, îl constituie dispozițiile „anexei la Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 și ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/2007”. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea

constată că sunt criticate toate anexele la Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 16 iulie 2007, anexe care cuprind referiri la valoarea salariilor de bază minime brute egale cu 440—880 RON, precum și art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 2 februarie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 220/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 17 iulie 2007. Acest din urmă text are următorul cuprins:

„(1) În cursul anului 2007 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 6/2005, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2005 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2005 personalului din învățământ, salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2002 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anii 2003 și 2004 personalului din învățământ, salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, referitor la stabilirea salariului de bază al personalului din învățământ, și pentru abrogarea unor dispoziții din Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 138/2005, ale Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței Guvernului nr. 4/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2006 personalului didactic din unitățile și instituțiile de învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2006, se majorează, prin modificarea valorii coeficientului de multiplicare 1,000, după cum urmează:

a) pentru funcția de profesor universitar prevăzută în anexa nr. 1.1 valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 va fi:

— 1 ianuarie—31 martie 2007, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 221,307 lei;

— 1 aprilie—30 septembrie 2007, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 225,733 lei;

— 1 octombrie—31 decembrie 2007, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 230,247 lei;

b) pentru funcțiile didactice prevăzute în anexele nr. 1.2, 2 și 3 valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 va fi:

— 1 ianuarie—31 martie 2007, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 221,307 lei;

— 1 aprilie—30 septembrie 2007, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 225,733 lei;

— 1 octombrie—31 decembrie 2007, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 259,593 lei.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului sunt prevăzute în anexele nr. 4 și 5.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor, libertăților și obligațiilor și art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. În cauza de față, Curtea constată că dispozițiile legale criticate, fiind de drept substanțial și guvernând, în cursul anului 2007, raportul de muncă al persoanelor aflate în litigiu, produc în continuare efecte juridice chiar dacă sunt norme cu aplicare limitată în timp.

Pe fondul cauzei, Curtea reține că, potrivit art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.825/2006 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 22 decembrie 2006, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată a fost stabilit la 390 lei lunar. Or, salariile de bază minime brute care pot fi stabilite în baza celor două acte normative criticate nu pot, în niciun caz, coborî sub acest nivel (spre exemplu, salariul de bază minim brut stabilit în baza Ordonanței Guvernului nr. 10/2007 este de cel puțin 412 RON). Faptul că valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 11/2007 este mai mică decât salariul de bază minim brut nu poate duce la concluzia că automat și salariul persoanei în cauză este mai mic decât salariul minim brut pe țară garantat, întrucât, spre exemplu, cel mai mic asemenea coeficient aplicat în concret este de 1,868, care, înmulțit cu valoarea coeficientului, este superior salariului de bază minim brut pe țară garantat. Ceea ce trebuie reținut este că valoarea salariilor de bază brute trebuie raportată la cuantumul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată în anul de referință, și nu la cuantumul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată în anul introducerii acțiunii în fața instanței judecătorești.

În consecință, Curtea observă că raționamentul pe care se fundamentează excepția de neconstituționalitate invocată de instanța judecătorească pornește de la o premisă greșită, astfel încât Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (1) și art. 16 alin. (1) din Constituție, textele legale criticate aplicându-se tuturor persoanelor aflate în ipoteza acestora, fără a le discrimina în raport cu alți angajați din sfera publică sau privată sub aspectul respectării cuantumului salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexelor la Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, care cuprind referiri la valoarea salariilor de bază minime brute egale cu 440—880 RON, precum și ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă în Dosarul acesteia nr. 1.910/83/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 904
din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 și art. 305, raportate la art. 304¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 și art. 305, raportate la art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Teodor Dorojincă, Elena Zorilă, Paul Dorojincă și Gheorghită Dorojincă în Dosarul nr. 11.965/245/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.167D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.965/245/2008, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 și art. 305, raportate la art. 304¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de

Teodor Dorojincă, Elena Zorilă, Paul Dorojincă și Gheorghită Dorojincă într-o cauză, aflată în recurs, având ca obiect o revendicare imobiliară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că dispozițiile criticate din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât limitează în mod nepermis administrarea probatoriului pe parcursul procesului civil. Or, în cauzele care nu sunt supuse apelului, probele ce pot fi administrate în calea de atac a recursului sunt doar înscrisurile, astfel încât nu se poate vorbi de o analizare a cauzei sub toate aspectele, erorile comise în administrarea probatoriului de către instanța de fond nemaiputând fi complinite în singura cale de atac prevăzută de lege, ceea ce este de natură a genera, în opinia autorului excepției, abuzuri de drept.

Tribunalul Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 282¹ alin. 1 și art. 305, raportate la art. 304¹ din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 282¹ alin. 1: *„Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.”;*

— Art. 305: *„În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbatelor.”;*

— Art. 304¹: *„Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) privind *dreptul la un proces echitabil*, art. 24 alin. (1) — *Dreptul la apărare*, art. 44 alin. (2) — *Dreptul de proprietate privată* și în art. 124 — *Înfăptuirea justiției*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Ulterior sesizării Curții, prevederile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. I pct. 26 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, și au în prezent următorul conținut: *„Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, în litigiile al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, asupra acțiunilor posesorii, acțiunilor în evacuare în materie comercială, a celor referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă și luarea măsurilor asigurătorii, asupra cererilor pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale și în alte cazuri prevăzute de lege.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

În ceea ce privește dispozițiile art. 282¹ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 970 din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 și art. 305, raportate la art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Teodor Dorojincă, Elena Zorilă, Paul Dorojincă și Gheorghită Dorojincă în Dosarul nr. 11.965/245/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 14 septembrie 2009. Cu acel prilej, Curtea a apreciat că „instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine [...] prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, atât timp cât, potrivit celor prevăzute de art. 282¹ din Codul de procedură civilă, părților interesate le este asigurată posibilitatea exercitării unei căi de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabilă”.

Prevederile art. 304¹ din Codul de procedură civilă au fost, de asemenea, supuse controlului de constituționalitate. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.004 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 7 noiembrie 2008, și Decizia nr. 1.643 din 10 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 21 ianuarie 2010, Curtea a statuat că „recursul constituie în această ipoteză o cale de atac cu caracter devolutiv, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă însăși cauza, atât sub aspectul legalității, cât și sub acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze doar hotărârea pronunțată de prima instanță, exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile Constituției”.

Referitor la constituționalitatea prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat în mai multe cauze cu o motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 1.409 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 23 martie 2009, și prin Decizia nr. 542 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 29 aprilie 2009, Curtea a reținut că, potrivit art. 304¹ din Codul de procedură civilă, „recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele”. De asemenea, Curtea a reținut că „reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac reprezintă prerogativa exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu art. 126 din Constituție, și nu încalcă drepturile fundamentale ale justițiabililor”.

De altfel, instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară dreptului la un proces echitabil, atât timp cât asigură accesul tuturor părților la utilizarea lor. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în alte țări, legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita posibilitatea folosirii anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 917

din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Teodor Mărginean în Dosarul nr. 4.433/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, ce face obiectul Dosarului nr. 4.351D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.528D/2010, nr. 4.644D/2010, nr. 4.645D/2010, nr. 4.646D/2010, nr. 4.647D/2010 și nr. 4.670D/2010 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, excepție ridicată de Leodora Barcaci, de Pavel Stanciu, de Stanimir Radoslavevici, Stancu Radoslavevici și Jiva Radoslavevici, de Valeria Vioara Ivașcu, de Nicoleta Dorina Străin și Gheorghe Valer Iațcu și, respectiv, Elena Gherghel, în dosarele nr. 1.626/30/2010, nr. 4.114/115/2009, nr. 4.108/115/2009, nr. 4.086/115/2009, nr. 4.110/115/2009 și, respectiv, nr. 17.577/55/2009 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă și, respectiv, Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

De asemenea, președintele dispune a se face apelul în Dosarul nr. 4.529D/2010 și în dosarele nr. 4.637D/2010 și nr. 4.638D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și, respectiv, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, excepție ridicată de Eta Boncuț, Velica Șuca, Anastasie Tumba și Avram Tumba, de Clari Duma și Dana Gabriela Itul și, respectiv, de Caius-Sorin-Octavian-Alfons Seviciu în dosarele nr. 3.157/30/2010, nr. 3.182/97/2009 și, respectiv, nr. 3.207/97/2009 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă și, respectiv, Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.528D/2010, nr. 4.529D/2010, nr. 4.637D/2010, nr. 4.638D/2010, nr. 4.644D/2010, nr. 4.645D/2010, nr. 4.646D/2010, nr. 4.647D/2010 și nr. 4.670D/2010 la Dosarul nr. 4.351D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.528D/2010, nr. 4.529D/2010, nr. 4.637D/2010, nr. 4.638D/2010, nr. 4.644D/2010, nr. 4.645D/2010, nr. 4.646D/2010, nr. 4.647D/2010 și nr. 4.670D/2010 la Dosarul nr. 4.351D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.354 din 20 octombrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 5 octombrie 2010 și 13 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 4.433/117/2009, nr. 3.182/97/2009 și nr. 3.207/97/2009, **Tribunalul Cluj — Secția civilă și Tribunalul Hunedoara — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Teodor Mărginean, de Clari Duma și Dana Gabriela Itul și de Caius-Sorin-Octavian-Alfons Seviciu în cauze având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 20 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.157/30/2010, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010**, excepție ridicată de Eta Boncuț, Velica Șuca, Anastasie Tumba și Avram Tumba într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009.

Prin încheierile din 13 octombrie 2010 și 20 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.626/30/2010, nr. 4.114/115/2009, nr. 4.108/115/2009, nr. 4.086/115/2009, nr. 4.110/115/2009 și nr. 17.577/55/2009, **Tribunalul Timiș — Secția civilă, Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă și Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010**, excepție ridicată de Leodora Barcaci, de Stanciu Pavel, de Stanimir Radoslavevici, Stancu Radoslavevici și Jiva Radoslavevici, de Valeria Vioara Ivașcu, de Nicoleta Dorina Străin și Gheorghe Valer Lațcu și de Elena Gherghel în cauze având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, autorii susțin că textele de lege criticate contravin principiului neretroactivității legii și arată că acestea nu pot fi aplicate persoanelor care au introdus cereri de chemare în judecată având ca obiect acordarea de despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009 înaintea datei intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, întrucât acestora le este aplicabilă forma legii ce era în vigoare la data introducerii acțiunilor, când nu se putea vorbi de o plafonare a valorii despăgubirilor, și nu forma legii modificate prin ordonanța anterior referită.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, se arată că textele criticate creează discriminare între persoanele care au obținut hotărâri judecătorești irevocabile având ca obiect acordarea de despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009 înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, persoanele ale căror litigii având același obiect erau în curs de soluționare la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe și persoanele care vor introduce în viitor astfel de cereri. De asemenea, se susține că persoanele îndreptățite să primească despăgubiri conform prevederilor Legii nr. 221/2009 sunt discriminate în raport cu cele care solicită despăgubiri pentru repararea unor prejudicii potrivit dreptului comun și că, de altfel, un alt aspect esențial al principiului egalității în drepturi este repararea integrală a prejudiciului material sau moral suferit de fiecare persoană.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (2) și art. 124 alin. (3) din Constituție, autorii susțin că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 stabilesc plafoane valorice aplicabile inclusiv litigiilor aflate în curs de soluționare, îngrădind dreptul de apreciere al instanțelor judecătorești investite cu soluționarea acestor litigii.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 52 din Constituție, se arată că plafonarea sumelor ce pot fi atribuite ca despăgubiri, conform prevederilor Legii nr. 221/2009, încalcă principiul reparării integrale a prejudiciului.

Cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, autorii arată că prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 este restrâns în mod nejustificat exercițiul dreptului de a obține repararea integrală a prejudiciului suferit ca urmare a condamnărilor cu caracter politic sau a măsurilor administrative asimilate acestora.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 115 din Constituție, se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale potrivit cărora Parlamentul nu poate adopta legi speciale de abilitare a Guvernului de a emite ordonanțe în domenii ce fac obiectul legilor organice.

Se susține totodată că limitarea, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, a sumelor ce pot fi acordate ca despăgubiri conform dispozițiilor Legii nr. 221/2009 este de natură a împiedica repararea efectivă a prejudiciului suferit, principiu statuat la art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care se impune cu caracter de obligativitate statului român, făcând parte din dreptul intern, potrivit prevederilor art. 11 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul Cluj — Secția civilă, în Dosarul nr. 4.351D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât persoanele în favoarea cărora au fost pronunțate hotărâri definitive în temeiul Legii nr. 221/2009 „nu constituie o majoritate care să genereze starea de discriminare, fiind soluționat un număr restrâns de asemenea dosare în mod definitiv până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010”, iar, conform practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, este atribuția statului de a stabili modul de despăgubire a acestor persoane, ceea ce implică și dreptul de a stabili limite în acest sens.

Tribunalul Timiș — Secția civilă, în dosarele nr. 4.528D/2010 și nr. 4.529D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și arată că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16.

Astfel, se apreciază că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 creează situații discriminatorii și inechitabile între persoanele în privința cărora au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009 înainte de data intrării în vigoare a acestei ordonanțe și persoanele ale căror cereri având același obiect erau în curs de soluționare la această dată și cărora le vor fi acordate despăgubiri potrivit plafoanelor legale criticate, inechitate ce nu poate fi justificată, în opinia instanței, de vreun interes public. Se arată totodată că plafonarea sumelor ce pot fi acordate ca prejudiciu moral contravine însăși naturii acestui prejudiciu, care nu poate fi cuantificat potrivit unor criterii prestabilite, ci în funcție de particularitățile fiecărui caz.

Referitor la pretinsa contradicție dintre prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și dispozițiile constituționale ale art. 15 și 21, instanța apreciază că acestea nu sunt incidente în cauzele deduse judecării.

Tribunalul Hunedoara — Secția civilă, în dosarele nr. 4.637D/2010 și nr. 4.638D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată, în ceea ce privește modificarea prin art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a art. 5 din Legea nr. 221/2009, și arată că plafonarea sumelor ce pot fi acordate ca despăgubiri conform prevederilor Legii nr. 221/2009 „ar putea avea drept consecință încălcarea principiului protecției încrederii cetățeanului în stat, iar instituția daunelor morale [...] ar putea deveni o simplă ficțiune juridică”.

De asemenea, instanța arată că textele criticate creează discriminare între diferitele categorii de victime ale condamnărilor cu caracter politic și ale măsurilor administrative asimilate acestora, fiind excluse de la vocația de a primi despăgubiri clasele ascendenților și colateralilor privilegiați ai victimelor directe ale regimului comunist.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă, în dosarele nr. 4.644D/2010, nr. 4.645D/2010, nr. 4.646D/2010 și nr. 4.647D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată de reclamant este întemeiată, textele criticate încălcând prevederile art. 15 și 16 din Constituție.

Referitor la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), se afirmă că textele criticate se aplică și litigiilor în

privința cărora au fost pronunțate hotărâri judecătorești în primă instanță, care, chiar nedefinitive fiind, pot fi legale și temeinice în raport cu legislația în vigoare la data pronunțării lor, fapt ce contravine principiului neretroactivității legii.

Cu privire la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) se susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 creează discriminare între persoane aflate în situații identice, care beneficiază de tratament diferit în privința acordării despăgubirilor solicitate conform Legii nr. 221/2009.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă, în Dosarul nr. 4.644D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și arată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă dispozițiile art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât, prin plafonarea cuantumului despăgubirilor, acestea creează o discriminare între persoanele care solicită despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009 și persoanele care solicită despăgubiri pentru erori judiciare potrivit dreptului comun.

Se susține, de asemenea, că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 contravin normelor constituționale ale art. 124 alin. (3), deoarece limitează despăgubirile morale ce pot fi acordate de către instanțe, și ale art. 15 alin. (2), întrucât impun aplicarea noilor reglementări unor acțiuni ce fuseseră soluționate în primă instanță ulterior intrării în vigoare a acestora.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, în dosarele nr. 4.351D/2010, nr. 4.637D/2010 și nr. 4.638D/2010, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, în Dosarul nr. 4.529D/2010, dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, iar în dosarele nr. 4.528D/2010, nr. 4.644D/2010, nr. 4.645D/2010, nr. 4.646D/2010, nr. 4.647D/2010 și nr. 4.670D/2010, dispozițiile art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

Din analiza dosarelor, Curtea observă că, în realitate, autorii excepției critică dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, asupra cărora instanța de contencios constituțional urmează să se pronunțe prin prezenta decizie.

Potrivit acestora: „Art. I. — *Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins: «a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea.»;*

„Art. II. — *Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, ale art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 alin. (6) cu privire la emiterea ordonanțelor de urgență, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la repararea prejudiciilor suferite ca urmare a încălcării drepturilor fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Ulterior sesizării sale prin încheierile din 5 octombrie 2010, 13 octombrie 2010 și 20 octombrie 2010, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, constatând că acestea sunt neconstituționale.

Potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Teodor Mărginean în Dosarul nr. 4.433/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Leodora Barcaci și de Eta Boncuț, Velica Șuca, Anastasie Tumba și Avram Tumba în dosarele nr. 1.626/30/2010 și nr. 3.157/30/2010 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, de Clari Duma și Dana Gabriela Itul și de Caius-Sorin-Octavian-Alfons Seviciu în dosarele nr. 3.182/97/2009 și nr. 3.207/97/2009 ale Tribunalului Hunedoara — Secția civilă, de Pavel Stanciu, de Stanimir Radoslavevici, Stancu Radoslavevici și Jiva Radoslavevici, de Valeria Vioara Ivașcu, de Nicoleta Dorina Străin și Gheorghe Valer Lațcu în dosarele nr. 4.114/115/2009, nr. 4.108/115/2009, nr. 4.086/115/2009 și nr. 4.110/115/2009 ale Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă și de Elena Gherghel în Dosarul nr. 17.577/55/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 958

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, precum și a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Grill” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 7.636/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului nr. 3.667D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.668D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b), art. 11 alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, excepție ridicată de Societatea Comercială „Destin” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 19.037/325/2008 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea parțială de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.668D/2010 la Dosarul nr. 3.667D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 28 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.636/325/2008 și nr. 19.037/325/2008, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, respectiv a prevederilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b), art. 11 alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Grill” — S.R.L. din Timișoara și, respectiv, de Societatea Comercială „Destin” — S.R.L. din Timișoara în soluționarea recursurilor introduse împotriva sentințelor prin care Judecătoria Timișoara a respins plângerile formulate de aceste societăți comerciale împotriva unor procese-verbale de constatare și sancționare a unor contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției ce formează obiectul Dosarului nr. 3.667D/2010 arată că nu se pot aplica 3 sancțiuni pentru aceeași faptă, și anume amenda contravențională, confiscarea sumei și suspendarea activității societății comerciale pe o perioadă de 3 luni, aceasta din urmă fiind o măsură excesiv de drastică. Susține că textele de lege criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 limitează în mod nepermis dreptul de a desfășura o activitate comercială, restrângerea nefiind proporțională cu situația care a determinat-o, întrucât nu respectă justul echilibru între interesul general pe care își propune să îl protejeze și interesele particularilor care fac obiectul măsurii restrictive. În opinia sa sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât „principiul constituțional al egalității în drepturi se aplică, în egală măsură, societăților comerciale de naționalitate română, care trebuie să fie tratate egal de lege și de autoritățile publice, fără privilegii și fără discriminări”. De asemenea, art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu asigură protecția concurenței loiale, deoarece numai unele societăți comerciale beneficiază de exceptarea prevăzută de textul de lege criticat.

În ceea ce privește dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, susține că sunt neconstituționale prin utilizarea constantă a noțiunii de „contravenient”, încălcând prezumția de nevinovăție care se aplică și în materie contravențională, nu doar penală. Arată că actul normativ menționat nu respectă principiul statului de drept care presupune existența unor instanțe independente și imparțiale constituite în scopul soluționării cauzelor pe cale judecătorească, cu respectarea garanțiilor procesuale privind dreptul la apărare și realizarea unui proces echitabil, întrucât ordonanța criticată instituie prezumția legală absolută de legalitate a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, stabilind în sarcina contravenientului răsturnarea acestei prezumții.

În fine, precizează că materia contravențională aparține contenciosului administrativ, care, potrivit art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, este rezervat exclusiv legilor organice, neputând fi legiferat prin ordonanță simplă.

Autorul excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 3.668D/2010 susține, în esență, că aplicarea cumulativă a 3 sancțiuni, indiferent de valoarea produselor vândute fără emiterea de bon fiscal, încalcă principiul proporționalității prevăzut de art. 53 din Constituție și art. 5

alin. 3 din Tratatul Comunității Europene. Arată că instanța nu are posibilitatea de a individualiza sancțiunea contravențională în funcție de gradul de pericol social al faptei, împrejurările în care a fost comisă fapta, modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, urmarea produsă, circumstanțele personale ale contravenientului.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate și a sesizat Curtea Constituțională în vederea soluționării excepției, fără să își exprime opinia cu privire la temeinicia acesteia, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 lit. a), art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, modificată prin Legea nr. 264/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, precum și prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 au următorul conținut:

— Art. 2 lit. a): „*Se exceptează de la prevederile art. 1 alin. (1):*

a) comerțul ocazional cu produse agricole autohtone efectuat de către producătorii agricoli individuali deținători de autorizație în piețe, târguri, oboare sau în alte locuri publice autorizate, livrările de bunuri efectuate prin automatele comerciale, serviciile de parcuri auto a căror contravaloare se încasează prin automate, precum și activitățile de jocuri de noroc desfășurate cu mijloace tehnice de joc ce funcționează pe baza acceptatoarelor de bancnote sau monede”.

[Prevederile art. 1 alin. (1) instituie obligația operatorilor economici care efectuează livrări de bunuri cu amănuntul, precum și prestări de servicii direct către populație de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.]

— Art. 10 lit. b): „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: (...)*

b) neîndeplinirea obligației operatorilor economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția

prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative.”;

— Art. 11 alin. (1) lit. b): „(1) Amenziile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică operatorilor economici, cu excepția celor prevăzute la art. 10 lit. d), astfel: (...)

b) faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), h¹), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 8.000 lei la 10.000 lei;”;

— Art. 11 alin. (3): „(3) Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând operatorilor economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității operatorilor economici, potrivit art. 14.”;

— Art. 14 alin. (2): „(2) Nerespectarea de către operatorii economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (3) care enumeră caracteristicile statului român, art. 23 alin. (11) care instituie prezumția de nevinovăție, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. k) care prevede că prin lege organică se reglementează contenciosul administrativ, art. 115 alin. (1) privind legile de abilitare a Guvernului în vederea emiterii de ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice și art. 135 alin. (2) lit. a) potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. De asemenea, se invocă și prevederile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat, prin numeroase decizii, asupra prevederilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999. Exemplificativ pot fi menționate Decizia nr. 91 din 7 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, Decizia nr. 817 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.007 din 19 decembrie 2006, Decizia nr. 529 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2007, sau Decizia nr. 655 din 11 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 21 iunie 2010.

În jurisprudența amintită, Curtea a reținut că operatorul economic în activitatea căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice, în condițiile în care nu a respectat prevederile legale. În legătură cu invocarea încălcării prevederilor art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea a constatat că, potrivit acestui text, statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței

loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, dar cu respectarea dispozițiilor legale în materie. Or, în acest domeniu, cadrul legislativ îl constituie însăși reglementarea criticată, astfel că este neîntemeiată critica prin raportare la aceste prevederi constituționale.

De asemenea, Curtea a observat că textele de lege criticate reprezintă norme coercitive, ce instituie sancțiuni contravenționale pentru operatorii economici care nu respectă dispozițiile legale incidente în materie, consecința încălcării acestora fiind amendarea contravenientului și suspendarea activității acestuia. Or, stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă, respectiv cu suspendarea activității operatorului economic reprezintă o opțiune a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru asigurarea libertății comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, în deplină concordanță cu prevederile art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală. Așadar, reglementarea cumulativă a mai multor sancțiuni pentru aceeași faptă nu este, în ipoteza dată, de natură să contravină dispozițiilor constituționale invocate.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate, prin raportare la prevederile art. 53 din Constituție, Curtea a constatat că nici aceasta nu poate fi reținută. Măsura dispusă de textul de lege criticat este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală.

Totodată, prin Decizia nr. 102 din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 11 decembrie 1995, Curtea a statuat în sensul că „art. 16 alin. (1) din Constituție proclamă și garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor, deci a persoanelor fizice, care aparțin statului român, iar nu egalitatea persoanelor colective, a persoanelor juridice. Textul art. 16 alin. (1) ar fi aplicabil, în cazul persoanelor colective față de care s-a promovat un tratament juridic diferențiat, numai dacă astfel regimul juridic diferit s-ar răsfrânge asupra cetățenilor, implicând inegalitatea lor în fața legii și a autorităților publice”. Or, în speța de față, cetățenii nu sunt în niciun fel afectați de reglementarea impusă de textul de lege criticat, astfel că nu pot fi reținute susținerile referitoare la pretinsa nesocotire a principiului egalității.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate extrinsecă aduse Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, Curtea constată netemeinicia acestora, observând că a mai examinat constituționalitatea acestui act normativ prin raportare la dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. k) și art. 115 alin. (1) din Legea fundamentală. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, și Decizia nr. 1.128 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2007.

Analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate față de aceeași ordonanță, instanța de contencios constituțional observă că, prin mai multe decizii, a reținut că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze

propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului.” În acest sens sunt Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, sau Decizia nr. 1.553 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 21 ianuarie 2011.

Totodată, privitor la pretinsul caracter neconstituțional al noțiunii de „contravenient”, folosită în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, Curtea a stabilit — de exemplu, prin

Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003 — că utilizarea de către legiuitor a noțiunii de contravenient (...) nu are semnificația înfrângerii prezumției de nevinovăție consacrate de art. 23 alin. (11) din Constituție.

Întrucât în cauza de față nu au fost evidențiate motive noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, își mențin valabilitatea considerentele și soluția pronunțată prin deciziile citate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a), art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, precum și a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Grill” — S.R.L. din Timișoara și Societatea Comercială „Destin” — S.R.L. din Timișoara în dosarele nr. 7.636/325/2008 și, respectiv, nr. 19.037/325/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 960 din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (6) și (11) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, precum și a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (6) și (11) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, precum și a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, excepție ridicată de Societatea Comercială „SPV Investis Imob” — S.A. din București în Dosarul nr. 49.503/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Gabriel Udrea, în calitate de apărător ales, cu delegație la dosar, membru al Baroului București. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției. Acesta solicită admiterea excepției, susținând în esență că textele criticate sunt neconstituționale în cazul în care se interpretează în sensul că măsurile de asigurare a dovezilor ori de constatare a unei stări de fapt pot fi luate față de terții cărora reclamantul nu le reproșează nimic. Depune la dosar și note scrise în sprijinul celor afirmate oral.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că măsurile la care se referă textele de lege criticate au caracter vremelnic și nu sunt de natură să impiețeze asupra inviolabilității domiciliului sau sediului. Consideră că autorul excepției critică modalitatea de interpretare și aplicare a

prevederilor legale supuse controlului de constituționalitate, ceea ce excedează atribuțiile Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 49.503/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (6) și (11) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, precum și a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, excepție ridicată de Societatea Comercială „SPV Investis Imob” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect drepturi de autor și drepturi conexe.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia precizează că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat că „trebuie asigurată o formă de control sau supervizare a activității organelor de inspecție pentru a evita abuzurile și pentru a respecta inviolabilitatea sediului social al acestora” (Hotărârea din 16 aprilie 2002, pronunțată în Cauza *Société Colas Est și alții împotriva Franței*). Arată că textele de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care acestea ar permite luarea unor măsuri de asigurare a dovezilor/constatare a stării de fapt față de terți pe care reclamanta nu îi acuză că i-ar fi încălcat vreun drept și împotriva cărora nu a pornit și nici nu intenționează să declanșeze vreun proces pe fond. De asemenea, susține că dispozițiile ce formează obiect al excepției sunt neconstituționale și prin faptul că nu prevăd niciun mijloc procedural concret și eficient care să asigure protecția informațiilor confidențiale aparținând părților. Dimpotrivă, art. 139 alin. (11) din Legea nr. 8/1996 se preocupă doar de protecția confidențialității datelor reclamantului. În aceste condiții, susține că textele criticate sunt vădit discriminatorii, întrucât nu consacră garanții adecvate pentru protecția inviolabilității sediului profesional și corespondenței părților.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a considerat excepția de neconstituționalitate admisibilă, sesizând Curtea Constituțională cu soluționarea acesteia, fără să își exprime însă opinia cu privire la temeinicia acesteia, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 139 alin. (6) și (11) din Legea nr. 8/1996, arată că, la cererea părâtului, instanța poate dispune ridicarea măsurilor prevăzute la alin. (3) și (6) în cazul în care reclamantul nu a introdus, în termenele prevăzute de lege, o acțiune care să conducă la soluționarea pe fond a cauzei. De asemenea, instanța poate să aprecieze caracterul eventual șicanatoriu al cererii reclamantului și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale.

Referitor la prevederile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, Avocatul Poporului precizează că sunt

norme procedurale a căror adoptare este atributul legiuitorului, conform art. 126 alin. (2) din Constituție, fără să suprimă dreptul la apărare și fără să aducă atingere dispozițiilor constituționale privind inviolabilitatea domiciliului și secretul corespondenței sau celor referitoare la integrarea în Uniunea Europeană.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 139 alin. (6) și (11) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 mai 1996, modificate și completate prin Legea nr. 329/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 123/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 31 iulie 2006. Prevederile legale menționate au următorul cuprins: „(6) *Titularii de drepturi sau reprezentanții acestora prevăzuți la alin. (1) pot solicita instanței judecătorești, chiar și înainte de introducerea unei acțiuni pe fondul cauzei, luarea unor măsuri de asigurare a dovezilor sau de constatare a unei stări de fapt, atunci când există un risc de încălcare a drepturilor prevăzute de prezenta lege și dacă există un risc de distrugere a elementelor de probă. [...]*

(11) *Pentru adoptarea măsurilor prevăzute la alin. (3), (6) și (10), sub rezerva asigurării protecției informațiilor confidențiale, instanțele judecătorești vor pretinde reclamantului să furnizeze orice element de probă, accesibil în mod rezonabil, pentru a dovedi cu suficientă certitudine că s-a adus atingere dreptului său ori că o astfel de atingere este iminentă. Se consideră ca reprezentând element de probă suficient numărul de copii ale unei opere sau ale oricărui alt obiect protejat, la aprecierea instanței de judecată. În acest caz, instanțele judecătorești pot să ceară reclamantului să depună o cauțiune suficientă pentru a asigura compensarea oricărui prejudiciu care ar putea fi suferit de părât.*”

De asemenea, sunt criticate și prevederile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 20 iulie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 7 octombrie 2005. Conținutul normativ al acestuia este următorul: „(1) *Instanța judecătorească competentă poate, la cererea motivată a reclamantului, să ordone măsuri provizorii împotriva persoanei care se presupune că a încălcat un drept de proprietate industrială protejat, în scopul de a preveni orice încălcare iminentă cu privire la acest drept, respectiv:*

a) *să interzică cu titlu provizoriu ca încălcarea presupusă să mai continue; sau*

b) să constituie o garanție destinată să asigure despăgubirea titularului dreptului protejat.

(2) Măsurile provizorii prevăzute la alin. (1) pot fi ordonate și împotriva unui intermediar ale cărui servicii sunt utilizate de către un terț în scop de încălcare a unui drept de proprietate industrială protejat.

(3) La cererea reclamantului, instanțele judecătorești competente pot să ordone sechestrul mărfurilor bănuite că ar aduce atingere unui drept de proprietate industrială protejat pentru a împiedica introducerea lor sau circulația lor în circuitele comerciale.

(4) În cazul unei încălcări săvârșite în activități comerciale, instanța judecătorească competentă poate să ordone, dacă partea vătămată dovedește că există circumstanțe care ar putea face imposibilă recuperarea daunelor-interese, sechestrul bunurilor mobiliare și imobiliare ale persoanei care se presupune că a încălcat un drept de proprietate industrială protejat, inclusiv blocarea conturilor bancare și a altor bunuri. În același scop se poate ordona comunicarea documentelor bancare, financiare sau comerciale ori accesul la informații pertinente cauzei.

(5) Instanța judecătorească competentă poate cere reclamantului, în cadrul măsurilor prevăzute la alin. (1)–(4), să furnizeze orice element de probă, în scopul de a-și forma convingerea că acesta este titularul dreptului și că acest drept i-a fost încălcat ori o astfel de încălcare este iminentă.”

Autorul excepției invocă, în motivarea criticii de neconstituționalitate, dispozițiile din Legea fundamentală cuprinse la art. 24 — „Dreptul la apărare”, art. 27 — „Inviolabilitatea domiciliului”, art. 28 — „Secretul corespondenței” și art. 148 — „Integrarea în Uniunea Europeană”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, Curtea pronunțându-se prin Decizia nr. 1.143 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 5 noiembrie 2010. Cu acel prilej, Curtea a reținut că instanța are îndatorirea de a-și exercita rolul activ și de a stăruii în aflarea adevărului, prin toate mijloacele legale, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, în acest sens dispozițiile art. 9 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 prevăzând că instanța judecătorească competentă poate cere reclamantului să furnizeze orice element de probă, în scopul de a-și forma

convingerea că acesta este titularul dreptului și că acest drept i-a fost încălcat ori o astfel de încălcare este iminentă. Totodată, Curtea a observat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 transpune Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 157 din 30 aprilie 2004, iar reglementarea criticată constituie implementarea în dreptul intern a dispozițiilor referitoare la măsurile provizorii și asigurătorii prevăzute în cuprinsul art. 9 al directivei mai sus menționate. De asemenea, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 a fost emisă în scopul combaterii fenomenului de contrafacere a obiectelor asupra cărora poartă dreptul de proprietate industrială și în interesul titularilor drepturilor de proprietate industrială.

Având în vedere similitudinea criticilor formulate în cauza de față, Curtea apreciază că nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, motiv pentru care considerentele și soluția pronunțată prin decizia menționată își mențin valabilitatea și cu privire la prezenta excepție.

Totodată, Curtea constată că nici prevederile art. 139 alin. (6) și (11) din Legea nr. 8/1996 nu contravin textelor din Legea fundamentală invocate, observând că acestea reprezintă, de asemenea, transpunerea la nivelul legislației naționale a reglementării europene în domeniu, mai exact, a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din aceeași Directivă 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului, care stabilesc că „Înainte chiar de introducerea unei acțiuni pe fond, statele membre se asigură că autoritățile judecătorești competente pot, la cererea unei părți care a prezentat dovezi în mod rezonabil accesibile și suficiente în sprijinul pretențiilor sale privind încălcarea drepturilor sale de proprietate intelectuală sau iminența unei astfel de încălcări, să ordone măsuri provizorii rapide și eficiente pentru a conserva dovezile pertinente referitoare la încălcarea menționată, sub rezerva asigurării protecției informațiilor confidențiale (...)”.

De altfel, în administrarea probatoriilor, instanța de judecată trebuie să manifeste un rol activ, prescripțiile art. 139 alin. (11) din Legea nr. 8/1996 asigurând acesteia pârghiile necesare asigurării unui control suficient, de natură a descuraja eventualele abuzuri în exercitarea dreptului de a cere luarea măsurilor de asigurare a dovezilor sau de constatare a unei stări de fapt.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (6) și (11) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, precum și a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, excepție ridicată de Societatea Comercială „SPV Investis Imob” — S.A. din București în Dosarul nr. 49.503/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.044

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IV
„Măsuri privind regimul cumulului pensiilor cu veniturile salariate, în scopul reducerii cheltuielilor bugetare” din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IV „Măsuri privind regimul cumulului pensiilor cu veniturile salariale, în scopul reducerii cheltuielilor bugetare” din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Dionisie Manolachi în Dosarul nr. 1.046/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.718D/2010.

La apelul nominal se prezintă partea Compania Națională „Poșta Română” — S.A., reprezentată prin consilierul juridic Mariana Stancu. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 298D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 și 18 din Legea nr. 329/2009, excepție ridicată de Silvia Mărunțelu în Dosarul nr. 13.286/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 386D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17, 18, 20, 23 și 25 din Legea nr. 329/2009, excepție ridicată de Constantin Cojocar în Dosarul nr. 3.800/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 416D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—22 din Legea nr. 329/2009, excepție ridicată de Vasile Crăciunescu în Dosarul nr. 37.951/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.718D/2010, nr. 298D/2011, nr. 386D/2011 și nr. 416D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. nu se opune conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 298D/2011, nr. 386D/2011 și nr. 416D/2011 la Dosarul nr. 3.718D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând, de asemenea, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.046/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IV „Măsuri privind regimul cumulului pensiilor cu veniturile salariate, în scopul reducerii cheltuielilor bugetare”** din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional.

Excepția a fost ridicată de Dionisie Manolachi cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de concediere.

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.286/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 și 18 din Legea nr. 329/2009.**

Excepția a fost ridicată de Silvia Mărunțelu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

Prin Decizia nr. 167/2011 din 17 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.800/99/2010, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17, 18, 20, 23 și 25 din Legea nr. 329/2009.**

Excepția a fost ridicată de Constantin Cojocaru cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 687/CA din 7 septembrie 2010, pronunțată de Tribunalul Iași.

Prin Încheierea din 7 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 37.951/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—22 din Legea nr. 329/2009.**

Excepția a fost ridicată de Vasile Crăciunescu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate, care interzic cumulul salariului cu pensia care trece peste un anumit plafon, afectează drepturi fundamentale precum dreptul la muncă, dreptul de proprietate privată și dreptul la un nivel de trai decent. În acest sens, arată că această măsură are ca efect diminuarea veniturilor persoanelor aflate în această situație. De asemenea, consideră că statul nu poate impune unilateral încetarea contractului de muncă pentru motive care nu au fost prevăzute inițial în acest contract și pentru aspecte care nu au nicio legătură cu raporturile de muncă existente. În același sens, arată că textele de lege criticate sunt contrare principiului neretroactivității legii civile. Textele de lege criticate sunt, în același timp, discriminatorii, creând un tratament diferențiat între persoanele care cumulează pensia cu salariul în funcție de persoana angajatorului, cât și între persoanele care pot cumula pensia cu salariul și cele care nu pot face acest lucru din cauza cuantumului pensiei. Totodată, arată că sunt defavorizate persoanele care au o pregătire profesională superioară și au depus o muncă mai îndelungată și de o mai bună calitate. De asemenea, consideră că restrângerea exercițiului drepturilor amintite s-a făcut fără respectarea condițiilor prevăzute de art. 53 din Constituție, această măsură nefiind proporțională cu scopul urmărit și neavând caracter temporar. Mai arată că sunt încălcate și dispoziții ale Codului muncii și ale Legii nr. 179/2004, precum și dispozițiile internaționale care consacră dreptul la muncă și consideră că instanța de judecată ar trebui să facă aplicarea directă a acestor dispoziții. În sfârșit, consideră că legiuitorul ar fi putut prevedea o reducere a cuantumului drepturilor obținute, dar nu renunțarea la acestea.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 1.046/3/2010, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În schimb, în Dosarul nr. 13.286/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale**, având în vedere obiectul acestui dosar, în care se solicită ca instanța de judecată să înlăture discriminarea dintre persoanele care cumulează pensia cu salariul în sistem public față de cele care cumulează aceleași venituri în sistemul privat, se abține de la exprimarea punctului de vedere asupra excepției de neconstituționalitate raportate la art. 16 din Constituție,

întrucât consideră că aceasta ar reprezenta o antepunțare. De asemenea, deoarece în cazul criticilor privind încălcarea dreptului de proprietate privată se solicită instanței aplicarea directă a unor acte internaționale, instanța nu își exprimă opinia. În ceea ce privește susținerile autorului excepției referitoare la încălcarea dreptului la muncă, consideră că acest drept fundamental este afectat.

Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 37.951/3/2010, arătând că a fost sesizată pe fondul cauzei cu problema care face obiectul excepției de neconstituționalitate, nu își expune opinia asupra acesteia, întrucât aceasta ar echivala cu o antepunțare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile cap. IV „*Măsuri privind regimul cumulului pensiilor cu veniturile salariale, în scopul reducerii cheltuielilor bugetare*” din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009.

Autorii excepției consideră că aceste texte de lege contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 privind dreptul la muncă, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 47 referitor la dreptul la pensie, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 148 alin. (2) și (4) referitor la caracterul obligatoriu al reglementărilor comunitare. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 20 din Constituție, prin raportare la dispozițiile Declarației Universale a Drepturilor Omului, ale Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale referitor la dreptul la muncă, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale Protocolului nr. 12 la aceeași convenție, ale Pactului internațional privind drepturile civile și politice, ale Tratatului privind Uniunea Europeană și ale Cărții Sociale Europene, dispoziții care consacră dreptul la muncă, interzicerea discriminării și egalitatea în drepturi, precum

și dreptul de proprietate. De asemenea, autorii excepției invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Europene de Justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate prin prisma aceluiași critici și în raport cu aceleași texte din Constituție ca și cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, și prin Decizia nr. 366 din 22 martie 2011*), aflată în curs de publicare, Curtea a reținut că „dispozițiile cap. IV din lege sunt constituționale în măsura în care acestea nu se referă la persoanele pentru care durata mandatului este stabilită expres prin Constituție.” În acest sens a subliniat faptul că dispozițiile de lege criticate „oferă persoanelor care au calitatea de pensionari cumularzi sau care devin pensionari cumularzi **dreptul de a opta** între continuarea activității în baza contractului individual de muncă, raportului de serviciu sau a actului de numire și deci a realiza venituri salariale sau asimilate acestora și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire”. De asemenea, a arătat că „ceea ce determină critica textelor legale nu este interdicția cumulului în sine în cazurile prevăzute de art. 17 alin. (1) teza a doua, ci nivelul pensiei până la care se poate cumula și peste care nu mai este permis acest cumul. Sub acest aspect, Curtea a statuat că: «*Nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprime cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament [...] să aibă o rațiune licită.*»” (Decizia nr. 375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 8 iulie 2005). În concluzie, a reținut că „măsura adoptată este proporțională cu situația care a determinat-o, fiind rezultatul unui echilibru între

scopul declarat al legii și mijloacele folosite în realizarea lui, și este aplicată în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.”

Cât privește critica raportată la dispozițiile art. 15 din Constituție, Curtea a arătat că „prevederile de lege criticate nu afectează însăși existența dreptului la pensie dobândit potrivit legii, așa cum se susține în motivarea excepției, ci reglementează condițiile exercitării acestui drept pentru viitor, într-un context social afectat de criza economică care a impus adoptarea unor măsuri cu caracter excepțional, care, prin eficiența și promptitudinea aplicării, să conducă la reducerea efectelor sale și să creeze premisele relansării economiei naționale.”

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale care consacră obligația statului de a asigura un nivel de trai decent, Curtea a reținut că acest drept nu are un conținut concret, determinat, ci trebuie apreciat concret, în funcție de împrejurările social-economice în care se manifestă acest rol al statului, iar contextul economico-social justifică măsurile criticate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cât privește criticile privind existența unor necorelări legislative, Curtea reține că, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constituționalitatea unor dispoziții de lege se poate analiza doar prin raportare la prevederile Constituției, iar nu și în raport cu alte acte normative, subordonate Legii fundamentale.

De asemenea, aplicarea directă a unor dispoziții internaționale de către instanța de judecată nu poate constitui obiectul analizei instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IV „*Măsuri privind regimul cumulului pensiilor cu veniturile salariale, în scopul reducerii cheltuielilor bugetare*” din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Dionisie Manolachi, Silvia Mărunțelu și de Vasile Crăciunescu în dosarele nr. 1.046/3/2010, nr. 13.286/3/2010 și nr. 37.951/3/2010 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, precum și de Constantin Cojocaru în Dosarul nr. 3.800/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

*) Decizia nr. 366 din 22 martie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 4 iulie 2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.088

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare
pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Ion Grosu în Dosarul nr. 2.511/107/2010 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 101D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 144D/2011 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Constantin Gîrjoabă în Dosarul nr. 3.524/107/2010 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 144D/2011 la Dosarul nr. 101D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 2.509/CA/2010 din 8 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.511/107/2010, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Ion Grosu.

Prin Încheierea nr. 2/2011 din 11 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.524/107/2010, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a**

Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Constantin Gîrjoabă.

Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate cu ocazia soluționării recursurilor declarate împotriva sentințelor nr. 879/CAF/2010 și nr. 1.173/CAF/2010, pronunțate de Tribunalul Alba, prin care s-a dispus restituirea sumelor achitate cu titlu de taxă de poluare, precum și a dobânzilor legale calculate de la data plății până la data restituirii efective.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată în esență că plata taxei pe poluare, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, se efectuează prin constrângere, cu încălcarea dreptului de proprietate și în mod discriminatoriu față de ceilalți proprietari de mașini second-hand, cetățeni români, care nu au achitat această taxă.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Discriminarea invocată de reclamant în raport cu proprietarii autovehiculelor anterior înmatriculate nu există, fiind o problemă de aplicare a legii în timp, astfel că este firesc și legal ca aplicarea dispozițiilor legale criticate să se aplice pentru viitor, iar dobândirea autoturismelor deja înmatriculate pe teritoriul României la intrarea în vigoare a acestui act normativ să nu fie supuși la această sarcină fiscală datorată pentru prima înmatriculare a autovehiculelor.

Arată, de asemenea, că jurisprudența Curții Constituționale este constantă în a aprecia că „intrarea în vigoare a unei legi, ordonanțe simple sau de urgență prin care se instituie pentru viitor o taxă pe poluare constituie un motiv suficient pentru a justifica, în mod obiectiv și rațional, un tratament juridic diferit cu privire la situația juridică a persoanelor ce au plătit taxa anterior sau ulterior instituirii taxei. De altfel, atât instituirea taxei pe poluare, cât și stabilirea momentului la care intervine obligația de plată a taxei constituie opțiuni obiective ale legiuitorului, motivate în expunerea de motive a ordonanței de urgență.”

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă prin raportare la art. 148 din Constituție și neîntemeiată prin raportare la art. 16 din Constituție, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale. Prevederile art. 11, 15 și 20 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) Prezenta ordonanță de urgență stabilește cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, denumită în continuare taxă, care constituie venit la bugetul Fondului pentru mediu și se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu.

(2) Din sumele colectate potrivit prezentei ordonanțe de urgență se finanțează programe și proiecte pentru protecția mediului.”;

— Art. 3: „(1) Intră sub incidența taxei autovehiculele din categoriile M_1 — M_3 și N_1 — N_3 , astfel cum sunt acestea definite în RNTR 2.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1):

a) autovehiculele aparținând misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și membrilor acestora, precum și altor organizații și persoane străine cu statut diplomatic, care își desfășoară activitatea pe teritoriul României;

b) autovehiculele special modificate în scopul conducerii de către persoanele cu handicap, precum și autovehiculele special modificate în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat, astfel cum aceste persoane sunt definite în Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) autovehiculele destinate a fi utilizate de forțele armate, forțele de securitate a statului, de poliție, de jandarmerie, de poliția de frontieră, de pompieri;

d) autovehiculele definite conform RNTR2 destinate serviciilor de ambulanță și medicină, autovehiculele speciale echipate corespunzător pentru acordarea ajutorului de urgență, precum și autovehiculele speciale destinate serviciilor de descarcerare și stingere a incendiilor;

e) autovehiculele a căror caroserie sau al căror șasiu a fost înlocuită/înlocuit, cu condiția ca aceste autovehicule să fi fost anterior înmatriculate pe teritoriul României;

f) autovehicule speciale a căror deplasare pe drumurile publice este în general limitată numai la și de la locul de muncă, ale căror motoare respectă normele privind poluarea chimică aplicabile mașinilor mobile nerutiere.

(3) Excepția prevăzută la alin. (2) lit. b) se aplică numai pentru achiziționarea unui singur autovehicul în decurs de 5 ani și atunci când autovehiculul este în proprietatea persoanei cu handicap.

(4) Modificările speciale aduse autovehiculelor se înscriu de către Regia Autonomă «Registrul Auto Român» în cartea de identitate a vehiculului. Lista modificărilor speciale aduse autovehiculelor va fi aprobată prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii.

(5) Autovehiculele dotate cu cutie de viteze care poate funcționa în regim automat nu intră în categoria celor exceptate de la plata taxei.

(6) În categoria autovehiculelor prevăzute la alin. (2) lit. d) se încadrează numai acele autovehicule dotate cu echipamente speciale necesare efectuării serviciilor de ambulanță, medicină sau stingere a incendiilor care sunt înscrise în evidența stațiilor de ambulanță, a serviciilor mobile de urgență și de reanimare, precum și a inspectoratelor pentru situații de urgență. În aceeași categorie intră și autovehiculele dotate cu echipamente speciale necesare efectuării serviciilor de ambulanță, medicină sau pentru stingerea incendiilor, deținute de operatorii economici.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 — Dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 alin. (1) potrivit cărora

„cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*, precum și dispozițiile art. 90 din *Tratatul de aderare la Uniunea Europeană* [devenit art. 110 din *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene*, în urma intrării în vigoare a *Tratatului de la Lisabona*] și ale art. 26 din *Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice*, ratificat de România prin *Decretul nr. 212/1974*, referitoare la principiul egalității.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale pretins a fi neconstituționale au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare.

1. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin prevederile art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 a dispozițiilor constituționale ale art. 11, 16 și 20 coroborate cu cele ale art. 26 din *Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice*, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 586 din 14 aprilie 2009, publicată în *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009, și Decizia nr. 1.160 din 28 septembrie 2010, publicată în *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, că intrarea în vigoare a unei legi, ordonanțe simple sau de urgență prin care se instituie pentru viitor o taxă pe poluare constituie un motiv suficient pentru a justifica, în mod obiectiv și rațional, un tratament juridic diferit cu privire la situația juridică a persoanelor ce au plătit taxa anterior sau ulterior instituirii taxei și că atât instituirea taxei pe poluare, cât și stabilirea momentului la care intervine obligația de plată a taxei constituie opțiuni obiective ale legiuitorului, motivate în expunerea de motive a ordonanței de urgență. Pe cale de consecință, rezultă că persoanele în cauză nu se află în situații juridice identice. Or, art. 16 alin. (1) din *Constituție* impune ca doar persoanele aflate în aceeași situație să beneficieze de un tratament juridic egal, exigență respectată de legiuitorul delegat prin instituirea acestei taxe.

Obiter dictum, acceptarea criticii autorului excepției ar echivala cu faptul că fie legiuitorul nu va putea niciodată pentru viitor să instituie taxe sau impozite cu executare *uno actu*, fie o atare taxă trebuie aplicată și pentru cei ce nu au plătit-o în trecut, cu alte cuvinte ar fi retroactivă. Or, ambele ipoteze sunt neconstituționale și inadmisibile.

În aceste condiții Curtea nu poate reține nici încălcarea art. 26 din *Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice*.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din *Constituție* și implicit raportat la art. 110 din *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene*, Curtea a stabilit, în Decizia nr. 408 din 13 aprilie 2010, publicată în *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 1.160 din 28 septembrie 2010, publicată în *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul *Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene* prin prisma art. 148 din *Constituție*. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene*, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene* la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

Ulterior pronunțării acestor decizii, Curtea, prin Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iunie 2011, a observat că, la data de 7 aprilie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre preliminară în Cauza C-402/09 *Ioan Tatu împotriva României*, ca urmare a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulate de Tribunalul Sibiu la 18 iunie 2009, întrebarea trimisă fiind următoarea: „*Contravin dispozițiile O.U.G. nr. 50/2008, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiilor articolului 90 CE; se instituie într-adevăr o măsură discriminatorie?*”

Ca răspuns la această întrebare, instanța europeană a arătat că „prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor astfel de vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură ca și cele de pe piața națională”.

Prin decizia menționată, Curtea a observat că, răspunzând întrebării preliminare, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a interpretat prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și nu a verificat compatibilitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 cu prevederile art. 110 anterior referit. [A se vedea în acest sens și paragrafele 29 și 30 din aceeași hotărâre, conform cărora „pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, întrebarea adresată trebuie înțeleasă în sensul că aceasta urmărește să se stabilească dacă art. 90 CE se opune unui regim de impozitare precum cel instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în versiunea sa inițială”, iar, având în vedere obiectul taxei pe poluare, „este necesar să se considere că instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă art. 110 TFUE, al cărui text este identic cu cel al art. 90 CE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare care se aplică unor autovehicule cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru.”]

De altfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu are competența să pronunțe o hotărâre care să vizeze constatarea validității sau nevalidității legii naționale. Consecința unei anumite interpretări date Tratatului poate fi aceea ca o dispoziție a unei legi naționale să fie incompatibilă cu dreptul european.

Efectele acestei hotărâri preliminare sunt cele arătate în jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, și anume că „interpretarea pe care, în exercitarea competenței ce îi este conferită de art. 177 [devenit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene], Curtea de Justiție o dă unei reguli de drept comunitar, clarifică și definește, atunci când

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Ion Grosu și Constantin Gîrjoabă în dosarele nr. 2.511/107/2010 și nr. 3.524/107/2010 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

este necesar, sensul și sfera acestei reguli, astfel cum aceasta trebuie sau ar trebui să fie înțeleasă și aplicată din momentul intrării sale în vigoare” [Hotărârea din 27 martie 1980, pronunțată în Cauza 61/79, *Denkavit italiana contra Amministrazione delle finanze dello Stato*, paragraful 16; Hotărârea din 2 februarie 1988, pronunțată în Cauza 24/86, *Blaizot contra Universității din Liège și alții*, paragraful 27, Hotărârea din 15 decembrie 1995, pronunțată în Cauza C-415/93, *Bosman și alții contra Union royale belge des sociétés de football association și alții*, paragraful 141].

Întrucât Curtea Constituțională nu este nici legiuitor pozitiv și nici o instanță judecătorească cu competența de a interpreta și a aplica dreptul european în litigiile ce anteamază drepturile subiective ale cetățenilor și fără a-și reconsidera jurisprudența menționată anterior, Curtea observă că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz.

Prin prisma condiționalității cumulative enunțate, rămâne la aprecierea Curții Constituționale aplicarea în cadrul controlului de constituționalitate a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene și formularea de către ea însăși de întrebări preliminare în vederea stabilirii conținutului normei europene. O atare atitudine ține de cooperarea dintre instanța constituțională națională și cea europeană, precum și de dialogul judiciar dintre acestea, fără a se aduce în discuție aspecte ce țin de stabilirea unor ierarhii între aceste instanțe. În cauză, deși înțelesul normei europene a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cerințele rezultate din această hotărâre nu au relevanță constituțională, ele ținând mai degrabă de obligația Legislativului de a edicta norme în sensul hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în caz contrar găsindu-și eventual aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituția României.

3. Pentru motivele arătate anterior, Curtea nu poate reține încălcarea prin textele criticate a dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1).

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind participarea României la Programul internațional din domeniul educației, dezvoltat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, OECD, *Teaching and Learning International Survey — TALIS 2013*, privind evaluarea internațională a cadrelor didactice

În conformitate cu prevederile art. 71 alin. (3), art. 74 alin. (3) și (5), art. 94 alin. (2) lit. p), art. 103 alin. (1) și ale art. 111 alin. (1) lit. d) din Legea educației naționale nr. 1/2011,
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă participarea României la Programul internațional din domeniul educației, dezvoltat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, OECD, *Teaching and Learning International Survey — TALIS 2013*, privind evaluarea internațională a cadrelor didactice, începând cu 15 iulie 2011.

Art. 2. — (1) Centrul Național de Evaluare și Examinare se desemnează Centru Național TALIS.

(2) Taxa privind participarea României, în perioada 2011—2013, la Programul internațional din domeniul educației,

dezvoltat de OECD — TALIS 2013, este în cuantum de 228.034 euro, care se achită către OECD în 3 tranșe anuale.

(3) Echivalentul în lei al taxei prevăzute la alin. (2), precum și cheltuielile de administrare internă a programului se asigură de la bugetul de stat, în limita prevederilor bugetare aprobate anual Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

(4) Sumele prevăzute la alin. (2) și (3) vor fi diminuate cu sumele aferente obținute prin granturi finanțate de Comisia Europeană pentru cheltuielile externe și prin granturi finanțate prin Fondul Social European pentru cheltuielile interne de administrare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,

Daniel Petru Funeriu

Ministrul afacerilor externe,

Teodor Baconschi

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,

Laurențiu Sebastian Lăzăroi

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

București, 7 septembrie 2011.
Nr. 906.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

